

Ararát

bárkám sose ér a hegyre
de elképzelem
fehér madarait
csicsergésükkel
búgásukkal
s megnyugszom
reményeimmel

VÍZ VÍZ VÍZ

víz víz víz
halott idő
halott eső
csurog át a tájon
víz víz víz

Dr. Kovács Ágotának ajánlva

Ébert Yvonne

Remény és elmenet

Ezt a levelet Pumának írtam

„Pumának... én is írtam valamit... 2014. március 21-én este 19:35-kor Neked
Apu, Róla, Babukáról”

2014. január 25-én, szombat délután bementem, bementünk együtt Pumával a János-kórházba, a sebészeti intenzív osztályra – én először – Babukát meglátogatni. Félttem, nagyon félttem. Beengedtek hozzám... A nővérke nagyon kedves és készséges volt. Hát, megláttam... csövek... huzalok... a hasán tasak, hátul a monitor... nem tudom leírni, amit akkor éreztem... az eddig mindig büszke nő, aki még akkor is nő volt, amikor már nagyon beteg volt, felöltözött szépen, minden hétvégén, amikor vittem az ebédet, aki kikelt az ágyából és jött felém... és aki karácsonykor a kedvenc ételemet készítette el... én mindig a büszke nőt láttam... most egy összetöpörödött anyóka feküdt ott, a haja megnőtt, hosszú fehér haját – még két évvel ezelőtt én festettem be – gondolom, a nővérke öszszefogta, nagy és hosszú copfja volt... nekem tetszett.

Meglátott engem, és olyan végtelen öröm, olyan végtelen boldog mosoly tűnt fel az arcán – nem volt bent a műfogsora – hogy azt a mosolyt soha nem fogom elfelejteni... nagyon szép, valami csodálatos mosoly... örült nekem... és tudom, hogy engem várt... Vittem neki húsvet, kortyolgatta... megitta.

A nővérke felültette az ágyban... közben azok a csövek, azok a huzalok... Édesanyám, aki 38 éves korában halt meg leukémiában (én 9 éves voltam), azt írta a halálos ágyán egy fényképre Apunak. „Tibikém, azok a huzalok... hát nem egy nagy realitás...” És akkor ott Babuka ágyánál megismétlődött minden... A nővérke mondta: Ébert néni, holnap elkezdjük a pépes ételeket enni... Babuka bólintott.

Vittem neki (hülye fejfel) egy eperkonzervet és megmutattam neki, mosolygott, motyogta... jó megpróbálom... de a nővérke kikapta kezemből a konzervet... ezt nem lehet megenni, tele van magokkal.

Fogta a kezem... kérdeztem, Babuka, főzök valamit holnapra? valami finomat?

Igen vegyél 1 szál fehérrepát, 1 szál sárgarépát, 1 krumplit, és főzzél egy levest, és csináljál egy finomfőzeléket... és 1 kis csirkemellet is tegyél bele a levesbe, turmixold össze és csináljál belőle fasírtot... simogattam a kezét, mondtam, jó... olyan csinos ez a lófarok, azt mondta, rémes lehet.

Eljöttem, hagytam Pumát vele.

Szombat délután 6 óra volt, fogalmam sem volt, hol fogok vásárolni... vártam a villamosra a János-kórház előtt... és tüszentenem kellett. Isten így akarta, ott volt előttem a Spar.

Bevásároltam, elkészítettem mindent, amit kért szombat este, és boldog voltam, hogy vasárnap azt eszi, amit én főzök neki.

Vasárnap délelőtt 10:30.

Beengedtek hozzá. Aludt, vártam fél órát, felébresztette a nővérke... csövek, huzalok, tasak, monitor...

Már nem mosolygott, csak a kezemet szorította, olyan erősen, hogy már szinte fáj, a feje lecsuklott az ágy fémkeretére... nem evett, nem ivott... mesélni kezdtem rókapofáról és Szulejmánról... amikor megigazítottam a feje alatt a párnát, rám nézett, ezt mondta, nagyon halkán és nagyon lassan: – Szent Péterke jegyzi, amit csinálsz... – Megint aludt, aludt, aludt, nem mosolygott... vártam, vártam, visszamentem hozzá... megfogta a kezemet, mint aki soha nem fogja elengedni... és csukott szemmel ezeket motyogta:

Apu, apu,

anyu, anyu,

Gyuri, Gyuri (a bátyja).

Hívta őket (már mindegyik halott).

Megkérdezte: hol vannak?

Messze-messze, Babuka... de mi még itt vagyunk... Tibipuma, Kuksi, Ákoska...

Azután ki akartam venni kezéből a kezemet – nem tudtam.

Meg fogok halni, Kuksikám, motyogta... aludt.

Vártam... hazajöttem... az ételt kidobtam.

Másnap délután meghalt.